

Bohoslužby v Zábřeze 21.února 2016

Lk 9,28-36

Milé sestry, milí bratři, není nic krásnějšího, než poznat, že s Ježíšem jsme na té správné cestě. Sami učedníci po nějakém čase, co Ježíše pozorovali, dospěli k poznání, že je skutečným Mesiášem. Takové zjištění velice povzbudí, vždyť se v něm naplňuje očekávání něčeho příjemného, něčeho, co změní jejich život k lepšímu. Ježíš je Mesiáš, Syn Boha živého a my smíme jít spolu s ním. Je to úžasná cesta, avšak není bez mráčku.

Když jsem začal studovat teologii, měl jsem radost. Vždyť se začala plnit touha, kterou jsem měl, touha po tom být farářem. Ne vždy se vše vydařilo, jak si člověk přál, ale radost z cesty, která měla svůj jasný cíl stále přetrvávala. Až skoro do samotného konce. Kde se vzaly, tu se vzaly, přišly pochybnosti. Opravdu chce Bůh, abych byl farářem? S blížícím se koncem studia se k radosti nad mojí cestou začaly přidávat i praktické pohledy, přišlo vědomí toho, že tato cesta není jen o radosti, ale je také o dalších věcech, které už nemusejí být tak jednoduché a nemusejí být radostné. Pochybnosti možná zpočátku člověka vyděsí, není něco špatně, že přicházejí, že se začíná otřásat jistota, která byla doposud neotřesitelná? Jak osvobozující v tu chvíli je, když člověk pozná, že to k jeho dozrávání patří. Můžeme to vidět právě na učednících. Poznání toho, že Ježíš je Mesiáš znamenalo také poznání toho, že půjde cestou kříže. A co teď? Mesiáš a smrt na kříži? Jak to jde dohromady? Není zde někde chyba?

Dost možná se právě takové myšlenky hnaly hlavou i těch tří učedníků, které Ježíš vzal s sebou na jednu horu. Čteme, že tam šel, aby se modlil. To je důležitý moment. Po rozmluvě, která se týkala právě cesty kříže a následování, která ukázala učedníkům nejen slunce, ale i stíny Ježíšova Mesiášství, po tom všem se jde Ježíš modlit. A bere s sebou tři z učedníků, tři, kteří se později stanou oporou ostatním. Asi by bylo odvážné tvrdit, že Ježíš měl pochybnosti o své cestě. Ale proč ne? Vždyť byl také člověkem se vším, co k němu patří, tedy i s pochybnostmi. Vždyť před tím, než šel na kříž, v zahradě getsemanské smíme vidět jeho zápas, kde velikou roli hraje právě lidská úzkost. A tak proč by i zde nemohla přicházet určitá pochybnost. Vždyť není hříchem pochybovat. Je hříchem nehledat v tu chvíli oporu v Boží náruči. Proto je důležité, že Ježíš se jde na horu modlit. Zdánlivě to není zase nic tak neobvyklého. Ježíš se často modlí. A často se modlí někde bokem, někde na hoře. Ale nyní bere s sebou i učedníky. Proč? Mají ho podporovat? Mají se učit? Dost možná obojí. Chce, aby viděli, jak zápasí za to, aby jeho cesta byla cestou Boží, aby viděli odkud bere sílu k následování, které rozhodně nebude jednoduché. Ale také jistě nechce zůstat sám. Stejně

jako tomu bude později v již zmíněné zahradě Getsemane. Ani tam nechtěl být sám a přímo tu i učedníkům řekl. Zůstaňte zde a bděte se mnou. A tak i zde nechce být Ježíš sám. V zápase na stezce Boží nemá být člověk sám. Ani v modlitbě.

Ježíšova modlitba dostává velice nečekanou odpověď. Začal zářit, přidali se k němu další dva muži. Ježíš se proměnil. Můžeme tomu porozumět, že v tu chvíli v něm zvítězilo to božské, zvítězila důvěra Božímu dílu, nad lidskou pochybností. Dokážeme uvěřit, že až takovou moc má modlitba? Již dříve také jeden svědek Boží docela zářil. Byl to Mojžíš, když se setkal s Bohem. Od Boží slávy zářil jeho obličej, takže se musel zakrýt závojem, tak čteme v knize Genesis. Setkání s Boží slávou, vstoupení do jeho přítomnosti člověka zcela rozzáří, promění. Je to krásný obraz. Vidíme to na Ježíši, ale zcela jistě to můžeme zakusit i sami na sobě. V modlitbě se proměníme. Ne že bychom se stali někým zcela jiným, ale cosi v nás se změní. Vždyť pokud člověk v důvěře dává svůj život Bohu, bůh se k němu přiznává. A bere na sebe naše jho. Proto se cosi v nás smí rozzářit, proto se smíme proměnit, do našich mračen vstoupí svit slunce. K tomu tedy ukazuje Ježíšova proměna na hoře. K té se přidává i cosi dalšího, setkání s Mojžíšem a Eliášem. Rozmlouvají s ním o jeho cestě, která je cestou kříže. To je tedy další část setkání s Bohem. Člověk poznává svou cestu, je o ní ujištěn. Ježíš možná měl pochybnost, avšak zde se mu dostává ujištění, že jeho cesta je cestou, která je v souladu se Zákonem i proroky. Mojžíš a Eliáš, to jsou dvě postavy, které právě Zákon a Proroky reprezentují. Proč je to tak důležité pro Ježíše a jeho působení? To je zřejmé, vždyť Boží dílo nemůže jít proti tomu, co doposud bylo člověku zjeveno. Proto Ježíš poznává, že naplňuje cestou kříže Zákon, že právě k němu ukazují proroci. I když se může zdát lidským pohledem tato cesta nesrozumitelná, je v pořádku z toho pohledu Božího. A o to právě jde. Tato cesta není správná, protože by se líbila lidem, ale je správná protože se líbí Bohu.

Pro přítomné učedníky je celé to dění na hoře docela zvláštní. Vlastně ho prospí. Stejně jako zásadní Ježíšův boj v Getsemane. Proberou se až ve chvíli, kdy je skoro po všem. A Petr je hned přičinlivý. Postavíme stany, usadíme se. Vždyť je tu tak dobře. Komu by nebylo dobře v takové společnosti. Zde se celý svět zdá hned krásnější. A jeho starosti? Ty sem nedolehnou, jsou prostě pryč. Komu by se nelíbilo zůstat právě na takovémto místě? Mojžíš, Eliáš, Ježíš, skvělá společnost. Jenže do toho všeho vstoupí poslední zajímavý úkaz tohoto příběhu. Všechno zastíní mrak a z něj zazní Boží hlas. Jako kdysi na poušti, kdy Bůh také přicházel v oblaku a zakrýval stánek smlouvy. Není nic vidět, ale člověk přesto cítí, že není sám, ale je s ním Bůh. Petr ještě ani nedokončil své úvahy, když Boží hlas potvrdil, že tento Ježíš je skutečně Boží syn. To je odpověď na jejich pochybnosti. Je to Boží Syn a vše, co se děje tak má svůj řád, má svůj důvod. A oni mají poslouchat, aby se tak dověděli, jaký důvod toho všeho vlastně je. Takže žádné táboření, ale pokračování v cestě drsnou realitou. To stojí před učedníky. Ovšem přeci jen něco je jinak. Tou realitou směřují kráčet posílení svědectvím, že Bůh se právě k této Ježíšově cestě přiznává.

Následování Ježíše nás vede různými cestami. Stejně jako učedníci i my se asi často ptáme po jejich smyslu a přemýšlíme, jestli se nám jen nezdaří. Opravdu se všechno děje v souladu se Zákonem a proroky, skutečně je toto cesta podle Písma? Možná bychom měli někdy jiný názor. To je normální. Jako lidé máme své představy o životě a to i životě Ježíšova učedníka. Jak má vypadat? Jak má jednat? A Ježíš to někdy docela dokáže nabourat, takže se ptáme, zda to myslí skutečně vážně? Cesta kříže? Proč? Proč má být náš život veden něčím takovým? Nemýlí se Ježíš, nemýlíme se my? Pochybnosti o správnosti naší cesty přicházejí. A budou přicházet. Prostě k ní patří. Cesta Ježíšova je vždycky trochu jiná, než nám ukazuje svět okolo nás. Proto ty pochybnosti. Co s nimi? Ježíš nám to ukázal. Cesta vede přes modlitbu. Modleme se, abychom viděli, jak dál. A Bůh se k nám skloní, to smíme poznávat právě na Ježíšově příběhu. Nenechává bez odpovědi naše hledání. Už to, že se k němu obrátíme, už to je první důležitý krok, který vyjasní naše zatažené nebe.

Je povzbudivé, že ve svých pochybnostech nemusíme zůstat, ale smíme se obracet k Bohu. A smíme tak poznávat, že jsou velmi důležité dvě věci. První je společenství. Ježíš nejde sám, ale bere nejbližší učedníky. Nezůstávejme tedy ani my na modlitbách sami, ale modleme se s těmi, kdo jsou nám blízko. A také vezme, že v tu chvíli se s námi modlí i Ježíš. A věrme tomu, že modlitba má skutečně velkou moc, už to, že v ní k Bohu přijdeme, nás zcela promění. To je tedy první věc. Modleme se a modleme se společně. Druhá věc souvisí s tím Petrovým nápadem, aby na hoře postavili stany. Nechtějme zůstat na této hoře, i když je nám zde dobře, cítíme se v bezpečí, uvolněně. Máme poslouchat Ježíše a on řekl, abychom šli ke všem národům. Nemáme být usazeni, ale v pohybu. V tomto máme Ježíše poslouchat. V tom je naše opora a vítěství nad pochybnostmi. Nerozptýlí se tím, že utečme někam, kde nám nepřijdou tolik hlasité. Rozptýlí se tím, když tváří v tvář těmto pochybnostem půjdeme dál za Ježíšem ve stopách, které otiskl v tomto světě.

Postní doba je časem, kdy o těchto cestách smíme znovu přemýšlet a hledat tak jejich smysl. Je to taková naše hora, na které se smíme setkávat s Ježíšem a také svědectvím Písma i samotného Hospodina, které ukazuje dál na naši cestu služby. Potřebujeme tento čas ztišení, čas trochu bokem veškerého dění, abychom načerpali odvahu jít dál cestou Ježíše, cestou kříže. Potřebujeme se ztišit, abychom mohli uprostřed toho našeho hledání slyšet Boží hlas, který říká, jsem s tebou. Proto je i cesta kříže pro nás cestou života.

Pane Ježíši, přicházíš k nám, abys nás povzbudil v našem putování za tebou. Přicházíš, abys nás ujistil, že nejsme sami, že se přiznáváš k našemu dílu. Dej nám poznat, že právě čas, který travíme s tebou rozptýlí naše chmury a posvítí na naši cestu.

Neděle 21.února 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 12:16 -

Amen.